

Frelst, velsignet og kaldet til at tjene Herren

Af nåde er vi frelst til et evigt liv sammen med Gud. Vi er dækket under Jesu Kristi blod og vi er rensset ved blodet.

Samtidig med dette, besejler Gud os med Helligånden, dvs vi tilhører Ham og ydermere befaler Han sine velsignelser at bo hos os.

Alle himlens åndelige velsignelser er givet os. EF 1, 3.

Alt er os givet ved Hans nåde og alt sker gennem vores tro, som er givet os af Gud selv.

Om at modtage Guds velsignelser - undervisning fra Watchman Nee

Du kan ikke gøre dig fortjent til velsignelserne. De er givet dig. Ofte er vi trofaste, men på trods af vores trofasthed er der ingen velsignelse og ingen frugt. Ofte er vi flittige, men på trods af vores flid er der ingen velsignelse og ingen frugt. Ofte udøver vi vores tro; vi tror virkelig på, at Gud kan gøre noget. Vi beder også om, at han vil arbejde, men alt er forgæves, når Gud ikke velsigner os. Før eller senere skal vi, der tjener Gud, bringes til det punkt, hvor vi forventer Guds velsignelse. Uden Guds velsignelse er vores trofasthed, flid, tro og bønner til ingen nytte. Men hvis vi har Guds velsignelse, vil der være frugt - selvom vi ser ud til at være forkerter eller håbløse. Derfor er alle problemer et spørgsmål om Guds velsignelse.

Jeg (Watchman Nee) vil gerne bringe spørgsmålet om at multiplicere de fem brød (Mark 6,35-44; 8,1-9) frem med hensyn til Guds velsignelse. Det handler ikke om, hvor mange brød vi har i vores hænder, men om Gud har velsignet dem eller ej. Selv hvis vi havde mere end fem brød, ville det ikke være nok til at fodre fire eller fem tusinde mennesker. Selv hvis vi havde ti gange eller endda hundrede gange mere, ville vi stadig ikke have nok til at fodre fire eller fem tusinde mennesker. Det handler ikke om, hvor meget vi har. Før eller senere må vi bringes til det punkt, at vi ser, at det ikke handler om, hvad vi kan trække ud af vores forråds-kamre, og det handler heller ikke om, hvor stor vores gave er eller hvor meget magt vi har. Den dag skal komme, hvor vi siger til Herren: "Alt afhænger af din velsignelse." Dette er en grundlæggende sag. Hvor meget velsignelse har Herren virkelig givet os? Det betyder ikke noget, hvor mange brød der er. Herrens velsignelse nærer mennesker og giver dem liv.

Mange mennesker ser stadig ikke til Guds velsignelse, men ser i stedet på de få brød i deres egne hænder! Brødene i vores hænder er så ynkeligt få, men vi baserer stadig vores planer på dem. Jo mere vi planlægger på denne måde, jo hårdere bliver arbejdet. Nogle gange bliver det umuligt. Jeg er lidt trøstet af de ord, som en bror talte for hundrede år siden. Han sagde: "Når Herren vil

udføre et lille mirakel, sætter Han mig i en vanskelig situation. Når han vil udføre et stort mirakel, sætter Han mig i en umulig situation." Vores situation er vanskelig og den virker endda umulig. Mange gange er det virkelig svært, vi er som den lille dreng med bare et par brød. Vi kan kun håbe på et mirakel og dette mirakel er, at Herren selv tager brødene op og velsigner dem.

Herren ønsker at bringe os til et punkt, hvor Hans velsignelse indtager førstepladsen, et punkt hvor vi aldrig har været. Når Herren bringer os til et sådant punkt, vil Han have en måde at fortsætte på. Hvis Herren ikke bringer os til dette punkt, bliver vi nødt til at sige, at selv brød til to hundrede denarer ikke er nok. I dag er problemet, at vi ikke kan imødekomme behovet i os selv. Alle vores penge tilsammen er ikke nok. Vi er alle sammen utilstrækkelige, men Herren har en måde. I Herrens arbejde er det grundlæggende problem Herrens velsignelse - intet andet betyder noget.

(Husk på de israelitter, der aldrig kom ind i det forjættede land. Deres synd var manglende tro. Joh. 16,9. Syndens løn er død. Rom. 6,23)

Hvis Gud bringer os til dét punkt, at vi ser, at alt i Guds arbejde afhænger af Hans velsignelse, vil det medføre en grundlæggende ændring i vores arbejde for Gud. Vi ville ikke overveje, hvor mange mennesker, hvor mange penge eller hvor meget brød vi har. Vi vil ikke sige, at vi ikke har nok, men at velsignelsen er tilstrækkelig. Velsignelsen imødekommer det behov, som vi ikke kan imødekomme. Selvom vi ikke kan leve op til behovets størrelse, er velsignelsen større end vores mangel. Når vi ser dette, vil arbejdet have en grundlæggende ændring. I enhver sag skal vi se mere på velsignelsen, end vi overvejer situationen. Metoder, overvejelser, menneskelig visdom og kloge ord er alle ubrugelige. I Guds arbejde skal vi tro på og forvente Hans velsignelse. Mange gange er vi skødesløse og beskadiger arbejdet, men dette er ikke et problem. Hvis Herren giver os en lille velsignelse, kan vi komme igennem ethvert problem.

Vi må se, at Herren ikke tilbageholder noget godt fra os. Hvis arbejdet ikke går godt, hvis brødrene og søstrene er i dårlig stand eller hvis antallet af frelste ikke øges, bør vi ikke bruge miljøet eller visse mennesker som en undskyldning. Vi kan ikke bebrejde brødrene. Jeg er bange for, at den virkelige årsag ligger i, at vi indeholder nogle frustrationer til velsignelsen. Hvis Herren kan komme igennem i os, vil Herrens velsignelse være større end vores kapacitet. Engang sagde Gud til israelitterne: "Sæt mig på en prøve, ... om ikke jeg åbner himmelens vinduer for dig og udøser velsignelse uden mål over jer" (Mal. 3,10). Gud siger stadig dette i dag. En kristens normale liv er et liv med velsignelse og det kristne normale arbejde er et velsignelsesværk. Hvis vi ikke modtager velsignelse, skal vi sige: "Herre, måske er jeg problemet."

I løbet af de sidste to eller tre år har jeg observeret, at vores kolleger gør mange ting. En kollega sagde noget til en anden kollega og de havde et argument. Han havde helt ret i, hvad han sagde og gjorde, men i mit hjerte ville jeg sige: "Broder, du har ret, men skal vi opføre os efter rigtigt og forkert? Eller skal vi opføre os i overensstemmelse med, hvad der vil bringe Guds velsignelse ind?" Vi kan ofte gøre noget rigtigt, men hvad kan vi gøre, hvis Gud ikke velsigner os, når vi gør tingene rigtigt? Vi bør ikke spørge, om alle vores handlinger er rigtige eller forkerte. I stedet bør vi spørge, om vi har Guds velsignelse. Vi er ikke her for at diskutere om rigtigt og forkert, vi er her for at bede Gud velsigne os. At søge Guds velsignelse over vores arbejde vil begrænse os meget i vores tale og i vores daglige liv. Vi har måske ret, men vil Gud velsigne os? Det er meget let for os at afskære vores velsignelse. Det er også meget let at afskære andres velsignelser. Vores standard er ikke rigtig eller forkert. Vi ser efter Guds velsignelse. Begge kan have ret, men kan Gud velsigne et sådant arbejde? Vores liv skal styres af Guds velsignelse.

I Guds værk vil Han ikke velsigne det, der er forkert, men heller ikke velsigne det, der er rigtigt. Når vi står sammen i enighed, kommer velsignelsen. Derfor vil jeg have os til at vide, at det er en meget alvorlig sag, når brødrene diskuterer med hinanden. Vi har muligvis helt ret i sagen, men velsignelsen stopper! Brødre, lad mig højtideligt advare mod at tale løst eller tænke, at det er godt nok bare at have ret. Må Herren være barmhjertig med os. Brødrene skal være forsigtige med at tale indbyrdes og kritisere hinanden. Det betyder ikke noget, om vi har ret. Hvis vi har ret, og Gud ikke velsigner os, hvad nytter det da at have ret? Arbejdet er ikke bygget på vores evner - og det er heller ikke bygget på vores gaver, trofasthed eller arbejde. Hvis vi savner Guds velsignelse, er alt færdigt.

Hvis vi kun ser efter resultater baseret på, hvad vi er, hvis vi kun ser efter lidt frugt og hvis vi ikke håber på gode resultater, risikerer vi at miste Guds velsignelse. Da vi kun er opmærksomme på det faktum, at vi arbejder dag og nat, kan Gud ikke gøre noget ud over vores forventning. Vi må sætte os i en position, hvor Gud kan velsigne os. Vi må sige til Herren: "Baseret på hvad vi er, bør vi ikke opnå nogen resultater, men Herre, af hensyn til Dit navn, Din kirke og Din vej håber vi, at du vil give noget til os." At have tillid til arbejdet er at tro og forvente Guds velsignelse. I Guds arbejde betyder tro, at have overbevisningen om at resultatet ikke vil være i forhold til os. Når vi praktiserer dette, tror jeg, at Gud vil velsigne vores måde.

Vi bør ikke argumentere for den rigtige måde at gøre tingene på. At have ret har ingen nytte. Vi skal være opmærksomme på, om Gud velsigner os eller ej. Ofte har vi meget ret, men alligevel velsigner Gud os ikke. Det er rigtigt at fiske hele natten, men alligevel velsigner Gud os ikke. Vi bor ikke på jorden for at gøre det rigtige; vi lever for at opleve Guds velsignelse. David og Abraham begik begge fejl, Isak var ikke særlig nyttig og Jakob var listig, men Gud

velsignede dem alle. Det handler ikke om at være ret eller forkert, men at blive velsignet af Gud. Måske er vi, der er her i dag, meget bedre end Jacob, men hvis Gud ikke velsigner os, vil intet nytte. Vi skal være dem, der kan blive velsignet af Gud. Vi kan argumentere og have ret, men det er nytteløst, hvis Gud ikke velsigner os.

Vi må komme foran Gud for at se, at vi ikke forventer resultaterne af vores arbejde, men forventer Guds velsignelse. Nogle gange er der nogle resultater fra vores arbejde, men de er tørre og dårlige. Hvis vi forventer Guds velsignelse, vil der ske mange ting, der overgår vores forventning. Hvis vi venter på Guds velsignelse, vil ting ske uden for vores kapacitet. Vi skal hele tiden kigge efter mirakler og uventede begivenheder i arbejdet. Vi bør ikke fortsætte med at forvente, at vi kan bære nogen frugt. Vores forventning om en lille mængde frugt begrænser Gud. Hvis vi ikke forventer Guds velsignelse, er der ikke meget håb for vores fremtid.

Uddrag fra Watchman Nees undervisning "Forvent Herrens velsignelser".

At tjene Herren

Uddrag fra Watchman Nees bog "At bryde med sit gamle jeg".

FORORD

Denne bog diskuterer en grundlæggende lektion for en Kristi tjener - Herrens brud af det ydre menneske for at frigøre ånden. Det eneste arbejde, som Gud godkender, er Åndens - og det ydre menneskes brud er den eneste måde, hvorpå Ånden kan få fuld frihed.

BEHOVET FOR AT BLIVE BRUDT

Brud og adskillelse er vores to forskellige behov. Alligevel er der et stærkt forhold mellem de to og det er umuligt at adskille de to helt. Det ydre menneske skal brydes, før Ånden kan frigives. Men når Ånden frigøres, må den ikke blandes med det ydre menneskes følelser og egenskaber. Den må ikke bære noget element, der kommer fra mennesket. Dette er ikke kun et spørgsmål om Åndens frigivelse, men et spørgsmål om Åndens renhed og kvalitet. Mange gange, når en bror rejser sig for at tale, føler vi på den ene side Guds Ånd og nærvær. På den anden side berører vi mennesket selv i hans ord; hans ånd er ikke ren. Mennesket kan give os en grund til ros, men alligevel være en kilde til smerte. Spørgsmålet er ikke, om Ånden frigøres, men om Ånden er ren.

Hvis et menneske aldrig er blevet oplyst af Gud eller bedømt af Ham på en dyb måde - og derved får kendskab til sit ydre menneske - vil frigivelsen af hans ånd naturligvis ledsages af hans ydre menneske. Når mange mennesker taler, kan vi mærke frigivelsen af deres person. De løslader Gud, men frigørelsen af deres ånd ledsages af deres eget ufordømte selv, fordi mange ting i dem aldrig er gået gennem dommen. Når vi kontakter andre, bliver de primært rørt af

vores mest iøjnefaldende og fremragende karakter. Hvis vores ydre mand ikke fordømmes, vil det, der vil blive afsløret, så snart vi kommer i kontakt med andre, være det mest iøjnefaldende element i det ydre menneske. Ingen kan skjule dette. Mange mennesker, der ikke engang er åndelige i deres eget rum, forventer at være åndelige, når de står på platformen. Det er umuligt. Mange mennesker mister deres åndelighed, så snart deres hukommelse ikke minder dem. Deres åndelighed opretholdes af deres hukommelse. Men dette er et umuligt forslag. Vores hukommelse er ikke vores frelse. Vi kan ikke reddes af vores hukommelse. Uanset hvilken slags person vi er, vil kødet afsløres, så snart vi åbner munden. Uanset, hvor hårdt en person prøver at foregive, handle eller skjule sig selv, kommer hans ånd ud, så snart han åbner munden. Uanset hvilken ånd vi har, og hvilken blanding der er i vores ånd, vil alt være indlysende, så snart vi åbner munden. I åndelige anliggender er der ingen måde at foregive.

Hvis vi ønsker at opleve udfrielse fra Gud, skal denne udfrielse være grundlæggende - ikke fragmentarisk. Gud er nødt til at arbejde i os for at håndtere vores vilje og Han skal bryde det. Først da vil vores ånd blive frigivet uden blanding og blive givet til andre. Hvis vi aldrig er blevet berørt af Gud på en grundlæggende måde, kan vi handle noget så åndeligt, når vi husker at gøre det, men vi vil manifestere os selv, når vores hukommelse fungerer. I begge tilfælde - uanset om vi husker eller glemmer - er den ånd, som vi frigør, den samme, og de ting, der bæres af ånden, er de samme.

Problemet med blanding af kød og ånd er det største problem blandt arbejdere. Vi rører ofte livet i brødrene; men også døden. Vi berører Gud i brødrene, men berører også deres selv. Vi berører en ånd af mildhed, men også et stædig selv. Vi finder Helligånden i dem, men finder også kødet i dem. Når de står op for at tale, fornemmer andre en blandet ånd, en uren ånd. Hvis Gud har til hensigt, at vi skal tjene Ham i ordets tjeneste, og hvis vi skal tale for Gud, er vi nødt til at bede om nåde. Vi er nødt til at sige: "Gud, arbejd i mig. Bryd min ydre mand, nedriv den og adskil den fra den indre mand." Hvis vi ikke har oplevet denne befrielse, vil vi udtrykke vores ydre mand ubevidst, hver gang vi åbner vores mund. Der er ingen måde for os at skjule det på. Så snart ordet slukker, går også ånden ud. Vi er den slags person, vi er - vi kan ikke foregive. Hvis vi ønsker at blive brugt af Gud, skal vores ånd frigives og denne ånd skal være ren. For at vi kan være rene, skal vores ydre menneske blive ødelagt. Hvis vores ydre mand ikke ødelægges, vil vi have vores egen last med os, når vi tjener som Ordets præster. Herrens navn vil lide tab - ikke på grund af vores manglende liv, men på grund af vores blanding. Herrens navn vil lide og kirken vil også lide.

Hebræerbrevet 4,12-13 siger: "Thi Guds ord er levende og virkningsfuldt og skarpere end noget tveægget sværd og gennemtrængende til deling af sjæl og ånd og led og marv og i stand til at skelne tanker og hjertets hensigter. Og der

er ingen skabning, der ikke er åbenbaret for ham, men alt er nøgent og blottet for øjnene af ham, som vi skal give vores regnskab til."

Det første, vi skal forstå, er, at Bibelen fortæller os, at Guds Ord lever. Hvis vi virkelig rører ved Guds Ord, vil det leve i os. Hvis vi ikke fornemmer det levende Guds Ord, beviser det, at vi ikke har rørt ved Guds Ord. Nogle mennesker har læst alle Bibelens ord. Men de har ikke rørt ved Guds Ord. Kun i det omfang vi har rørt noget levende, kan vi hævde, at vi har rørt ved Guds Ord.

Bibelen siger, at en ting, der er skarpere end ethvert tveægget sværd, kan opdele sjælen og ånden. Det er Guds Ord. Guds Ord er levende og Guds Ord fungerer. Det gennemborer til opdeling af sjæl og ånd. Det kan adskille sjælen fra ånden.

Nogle kan sige: "Jeg føler ikke, at Guds Ord kan gøre noget. Jeg har lyttet til Guds Ord i lang tid og jeg har accepteret Hans åbenbaring. Men jeg har ikke modtaget noget særligt. Jeg ved ikke, hvad det betyder at gennembore og opdele. Men efter min erfaring ved jeg ikke, hvad det betyder at gennembore og dele."

Bibelen besvarer denne bekymring. I den første del af verset står der, "Gennembore sjæl og ånd og marv og ben." Hvad betyder det at gennembore til opdeling af sjæl og ånd?

Den næste del af verset fortæller det: "Og i stand til at skelne hjertets tanker og intentioner." Tanker er det, vi tænker i vores hjerte, og intentioner er vores motiver og formål. Guds Ord kan skelne, hvad vi tænker i vores hjerte - såvel som vores motiver.

Vi indrømmer ofte, at noget er fra vores ydre menneske, at det er af sjælen, af kødet og er kødeligt. Vi indrømmer, at det er noget, der stammer fra os selv. Men selv når vi siger dette, ser vi ikke dette spørgsmål i virkeligheden. Når Gud giver os barmhjertighed og oplyser os, vil Han tale til os på en seriøs og sandfærdig måde, som om Han vil sige: "Dette er det! Dette er det selv, du har talt om i lang tid. Dette er dig selv! Du har talt så let om kødet. Dette er det! Dette er, hvad Jeg hader. Det er dét, jeg afskyr." Når vi ikke ser kødet, taler vi sjovt om det. Når vi er under lyset, vil vi falde på vores ansigt og indrømme: "Dette er det! Kødet, som jeg talte om, er netop dette!" Opdeling af sjæl og ånd er ikke en opdeling i viden. Det sker, når Guds Ord kommer til os og afslører vores hjertes tanker og intentioner. Opdelingen af sjælen og ånden sker, når vi under Guds skinnende lys ser, at vores tanker, vores sind og vores handlinger alle er kødet og at vores motiver alle er for mig selv.

Det ydre menneske er altså et alvorligt problem - det kødelige menneske skal

brydes. Hvis vi taler let om dette emne, som om det er et emne for samtale, vil det ikke hjælpe os. Hvis vi modtager Guds barmhjertighed for at se lyset, vil vi sige: "Herre! I dag kender jeg mig selv. Jeg ved nu, hvad der er min ydre mand." Når Guds lys skinner over os, vil vi se, hvad det ydre menneske er, og vi vil falde ned og ikke være i stand til at rejse os igen. Vi vil straks se, at vi er netop den person. Vi siger, at vi elsker Herren, men når Guds lys skinner over os, vil vi se, at vi slet ikke elskede Herren, men i stedet kun elskede os selv. Når lyset kommer, deler det sig. Sindet deler os ikke. Læren deler ikke os. Guds lys skiller os. Vi kan prale af vores nidkærhed, men Guds lys afslører denne iver som intet andet end kødets aktiviteter. Vi forkynder evangeliet og tror, at vi elsker syndere, men når lyset kommer, vil vi se, at vores forkyndelse af evangeliet var resultatet af vores rastløshed og snakkesalighed; det var kun vores naturlige tilbøjelighed. Når lyset kommer, udsættes motivet og tankerne i vores hjerte for dette. Vi tror, at vores tanker og intentioner er fra Herren, men når lyset kommer, bliver alt blottet og vi vil finde ud af, at det hele var os selv - slet ikke af Herren. Når lyset kommer, vil vi se og når vi ser, vil vi falde for Guds fødder. Mange ting, som vi tror er fra Herren, vil blive afsløret som fra os selv. Vi hævder tåbeligt, at sådan og sådan er gjort for Herren, men når lyset kommer, vil vi indse, hvor lidt af det, vi har gjort, var for Herren. De fleste ting blev gjort for os selv. Vi tror, at mange værker er udført af Herren. Faktisk er de alle gjort af os. Vi kan prale af, at mange budskaber, vi forkynder, er fra Herren. Men når Guds lys skinner over os, vil vi finde ud af, at meget lidt af det, vi har sagt, var Ord fra Herren. Måske var der slet ikke sådanne Ord. Vi tror, at mange værker er bestilt af Herren, men når lyset bryder fra himlen, vil vi se, at alle de gerninger, vi har udført, kun var kødets aktiviteter. Denne åbenbaring af vores sande forhold og konfrontationen med virkeligheden bliver lys for os. Så vil vi indse, hvor meget af det, vi har, er af os selv, af sjælen og hvor meget der er af Herren og af Ånden. Så snart lyset skinner, er sjælen opdelt fra Ånden og der er skelnen mellem hjertets tanker og intentioner.

Vi kan ikke gøre dette spørgsmål klart med doktriner. Hvis vi forsøger at skelne doktrinært, hvad der er ved selvet, hvad der er fra Herren, hvad der er af kødet, hvad der er af Helligånden, hvad der er af Herrens nåde, hvad der er af det ydre menneske, og hvad der er af indre menneske, kan vi skrive en lang liste og kan endda huske listen, men vi vil stadig være i mørke. Vi vil stadig gøre de samme ting. Vi vil stadig ikke være i stand til at slippe af med den ydre mand. Tingene vil stadig være med os og vi vil stadig ikke være i stand til at frigøre os fra dem. Vi kan sige, at kødet er forkert. Vi kan med sjov påpege, at dette er kødet og dette er kødet, men det vil ikke hjælpe os. Befrielse kommer ikke denne vej; det kommer fra Guds lys. Så snart Guds lys skinner over os, vil vi indse, at selv vores afvisning af kødet er en handling af kødet. Selv vores kritik af kødet er et ord af kødet. Herren vil skelne vores hjertes tanker og intentioner. Vi vil se den virkelige tilstand af vores hjertes tanker og intentioner - og vi vil bøje os og sige: "Herre! Nu ved jeg, at disse ting tilhører

det ydre menneske." Brødre og søstre, kun dette lys adskiller vores ydre mand fra vores indre menneske. Adskillelsen af det ydre menneske kommer ikke fra benægtelse. Vi kan ikke knuse tænderne og sige, at vi afviser det. Vores afvisning er upålidelig. Vores tilståelse er uren. Selv tårerne fra vores tilståelse skal vaskes af blodet. Vi tror i vores tåbelighed, at vi har det, vi ved, gennem vores sind. Men Gud ser ikke tingene på denne måde.

Gud siger, at Hans Ord er levende og fungerende. Hans Ord er skarpere end noget andet. Når dette Ord kommer til os, deles sjælen og ånden, ligesom et tveægget sværd deler leddene og marven. Det deler os ved at afsløre hjertets tanker og intentioner. Ikke mange af os kender vores hjerte! Brødre og søstre, kun dem, der er under lyset, kender deres eget hjerte. De, der ikke er under lyset, kender aldrig deres eget hjerte. Der er ingen undtagelse fra dette! Vi kender slet ikke vores hjerte. Først, når Guds Ord kommer til os, vil vi se, at vi kun har været for os selv. Vi lever for vores egen tilfredshed, vores egen ære, vores egen forfølgelse, vores egen position og vores egen opbygning. Brødre og søstre, når selvet eksponeres og manifesteres af lyset, vil vi falde på vores ansigter for Gud.

Hvordan ved vi, hvad der er åndeligt og hvad der er sjæleligt, hvad der kommer fra det indre menneske og hvad der kommer fra det ydre menneske? Det er svært at afklare dette ved hjælp af doktrin. Men hvis vi har åbenbaring, vil vi finde dette spørgsmål let at besvare. Så snart Gud afslører vores tanker og viser os vores hjertes intentioner, vil vores sjæl blive adskilt fra vores ånd. Hver gang vi er i stand til at skelne tanker og intentioner i vores hjerte, er vi i stand til at opdele vores sjæl fra vores ånd.

Hvis vi ønsker at være nyttige, må vi før eller senere lade dette lys skinne over os. Først når dette lys kommer til os, vil vi være under Herrens dom. Når vi dømmes, vil vi være i stand til at løfte hovedet og sige: "Gud, jeg er fuldstændig upålidelig. Selv når jeg irectesætter mig selv, er jeg ikke pålidelig. Selv, mens jeg bekender mine synder, er jeg stadig uvidende om, hvad jeg tilstår. Jeg kan kun vide gennem lyset."

I dag må vi spørge os selv: "Hvad er det indtryk, vi giver andre? Hvad er det, der kommer ud af os?" Vi har gentagne gange talt, at det ydre menneske skal brydes. Hvis det ydre menneske ikke brydes, vil det indtryk, som andre får fra os, kun være det ydre menneske. Hver gang vi kontakter andre, kan vi give dem en ubehagelig følelse af, at vi er selvelskende, stædige og stolte. Eller vi kan give dem et indtryk af, at vi er kloge og yderst veltalende. Måske giver vi andre et såkaldt godt indtryk. Men tilfredsstiller dette indtryk Gud? Opfylder det kirkens behov? Gud er ikke tilfreds og kirken har ikke brug for vores såkaldte gode indtryk.

Brødre, Gud kræver, at vores ånd frigives, og kirken kræver også, at vores ånd

frigives. Vi har et meget stort og afgørende behov: Vores ydre mand skal være brudt. Hvis det ydre menneske ikke brydes, frigives vores ånd ikke - og det indtryk, vi giver andre, vil ikke være et indtryk af ånden.

Vi kan aldrig tjene Gud via kødet. Vi kan ikke tjene to herrer.

Hvad Helligånden udfører i os gennem Hans disciplinære arbejde er forskellig fra, hvad vi modtager gennem almindelig forkyndelse. Når vi modtager en besked, forstår vi generelt læren i vores sind og venter derefter i måneder og endda år, før Gud fører os subjektivt ind i sandheden. Vi modtager beskeden, og så går vi ind i sandheden. Men Helligåndens disciplin fungerer anderledes. Det er kendetegnet ved, at det øjeblik, vi ser sandheden, modtager vi selve indholdet af denne sandhed. Disse to ting sker på samme tid. Vi ser ikke doktrinen og modtager derefter indholdet senere. Vi er tåbelige mænd; vi forstår læresætninger hurtigt, men vi lærer langsomt af disciplinen. Vi kan huske megen lære efter at have hørt dem en gang. Alligevel kan Helligåndens disciplin komme til os ti gange - og vi kan stadig være forvirrede og forbløffede over, hvad vi bliver disciplineret for. Hvis Herren ikke kan bryde os med et slag, vil han gøre det igen og igen. Når vi oplever Helligåndens disciplin en gang, to gange, ti gange eller endda hundrede gange, vil Herren gøre noget i os - og i det samme øjeblik vil vi se sandheden. Det øjeblik, vi ser sandheden, er det øjeblik, vi erhverver selve tingen. Derfor er Helligåndens disciplin lig med både nedbrydningen og opbygningen af Helligånden. Dette er Helligåndens arbejde. Når et menneske har passeret Åndens disciplin, vil han blive opbygget såvel som se sandheden. Han vil blive opbygget såvel som nedrevet. Når han har oplevet så meget disciplin fra Helligånden, vil han se og røre ved noget rigtigt for Herren og han vil sige: "Tak Herre. Nu ved jeg, at Herren har brugt de sidste fem eller ti år til at håndtere mig med det ene formål at slippe af med denne ene ting." Tak Herren for, at Han fjerner vores forhindringer gennem gentagne forhold.

Når vi ser os selv under Guds lys, skammer vi os over, at intet sted er godt nok til, at vi kan skjule os. Nu ved vi, hvilken slags person vi er! Nu ved vi, hvilken slags pralen vi lavede! Vi troede, at vi var bedre end andre. Nu erkender vi den slags person, vi er! Vi kan ikke finde mere passende udtryk for Herren til at beskrive os selv; vi kan kun sige, at vi er beskidte og onde. Vi indrømmer, at vores øjne har været blinde i årevis, at de ikke har set noget. Jo mere vi ser vores snavs, jo mere skamfulde bliver vi. Det ser ud til, at al verdens skam er over os. Vi lægger os ned for Herren, omvender os og siger: "Jeg omvender mig. Jeg hader mig selv. Jeg indrømmer, at jeg er en uhelbredelig mand."

Når et menneske først er brudt af Helligånden, vil han manifestere en bøjelighed, der kommer af en frygt for Gud. Når andre kontakter ham, vil de ikke længere finde ham så hård og alvorlig som før. Efter at være blevet

behandlet af Herren, bliver hans stemme dæmpet og hans holdning bliver blødgjort. Han begynder at frygte Gud og denne frygt strømmer spontant ud gennem hans holdning og ord. Spontant bliver han en bøjelig mand.

Let at behandle

Hvad er en bøjelig person? En bøjelig person er en, der er let at behandle. Det er let for ham at tale med andre og let for ham at spørge andre om hjælp. Når et menneske er brudt for Gud, bliver det selv for ham let at tilstå og græde. Det er meget svært for nogle mennesker at græde. Dette betyder ikke, at gråd har nogen fortjeneste i sig selv. Men det betyder, at når et menneske har gennemgået Guds indgriben, knuses hans ydre disposition, tanker, følelser og vilje - og det bliver let for ham at se sine fejltagelser og tilstå. Det vil ikke være svært for andre at tale med ham. Skallen i ham er brudt, hans følelser og sind vil have kapacitet til at acceptere andres meninger og tillade andre at tale til ham og lære ham. Han vil blive bragt ind i et nyt rige og han vil være i stand til at modtage hjælp når som helst og hvor som helst.

Let at have følelser

En bøjelig mand er en, der har følsomme følelser. Fordi, hans ydre mand er brudt, er det let for hans ånd at blive frigivet og det er let for ham at røre brødrenes og søstrenes ånd. Så snart deres ånd bevæger sig, vil han mærke det. Hans følelser bliver meget følsomme. Han ved straks, om noget er rigtigt eller forkert. Så snart andres ånd bevæger sig, svarer han. Han vil ikke gøre noget dumt eller ufølsomt og han vil ikke gøre noget, der fornærmer andres følelser. Vi fortsætter ofte med ting, som andres ånd misbilliger. Vi opfører os sådan, fordi vores ydre mand ikke er brudt. Andres ånd er følsom over for, hvad vi laver, men vi har ingen fornemmelse. Nogle brødre og søstre holder ofte så kedelige bønner på møderne, at andre ønsker, at de vil stoppe, men alligevel fortsætter de. De andres ånder taler og beder dem om at stoppe, men de har ingen fornemmelse i sig selv. Andres følelser giver ikke noget svar i dem. Dette er fordi deres ydre mand ikke er brudt. Hvis en mand er knust, er det let for hans ånd at røre andres ånder, og det er let for ham at føle, hvad andre føler. Han opfører sig ikke som en ufølsom person, der er uvidende om ting, som andre er klare over.

Kun de, hvis ydre menneske er brudt, kender betydningen af Kristi legeme. Kun de kan røre ved kroppens ånd - de andre medlemmers følelse. De vil ikke længere handle eller føle sig uafhængige. Hvis en mand er uden følelser, vil han være som et kunstigt lem, måske en mekanisk arm på en krop. En mekanisk arm kan bevæge sig med kroppen, men den mangler en ting - følelser. Nogle mennesker er medlemmer uden følelser. Hele kroppen føler noget, men alligevel føler de ikke noget. Når det ydre menneske er brudt, vil en mand røre ved kirkens samvittighed og følelser. Hans ånd vil være åben - og kirken vil let røre ved hans ånd og kommunikere sine følelser til sin ånd. Dette er en dyrebar ting. Hver gang vi tager fejl, ved vi, at vi tager fejl. Men

det ydre menneskes brud garanterer ikke, at vi ikke længere tager fejl. Det giver os blot et fakultet, der fortæller os, hvornår vi tager fejl. Brødrene og søstrene kan indse, at vi tager fejl - uden at åbne deres mund for at påpege dette. Så snart vi rører ved dem, indser vi, at vi tager fejl. Så snart vi rører ved deres ånd, ved vi, om de er for eller imod den pågældende sag. Dette er et grundlæggende krav i kroppens liv. Uden dette er der ingen mulighed for at have kroppens liv. Kristi legeme når ikke konsensus gennem diskussion og debatter, ligesom der ikke er behov for diskussion i vores egne kroppe. Hvert medlem føler spontant det samme. Denne almindelige følelse er kroppens vilje; det er også lederens vilje. Hovedets vilje udtrykkes gennem kroppens vilje. Da vores ydre mand er brudt, vil det være let for os at blive justeret og det vil være let for os at have følelsen af kroppen.

Salme 42,8 siger: "Dybet råber til dybet." Kun et kald fra dybden kan fremkalde et svar fra dybden. Intet overfladisk kan nogensinde røre dybderne, ligesom noget overfladisk heller ikke kan berøre vores indre. Kun dybden reagerer på dybden. Alt, hvad der ikke udsendes fra dybden, kan ikke røre dybderne. Andre kan kun reagere på - dybt indeni - hvad der ligger dybt inde i os. Når vi går til et bestemt sted og lytter til en besked, er det eneste, der rører os, noget, der er udsendt fra andres dybder. Hvis intet kommer fra dybet, er den hjælp, vi modtager, bare overfladisk. Vi er nødt til at se dybdens betydning. Alt, hvad der ikke er fra dybden, når aldrig andres dybder. Hvis vi aldrig har modtaget hjælp eller noget positivt i vores dybde, vil vi aldrig have noget, at tilbyde andre fra vores dybde. Det vil sige, at det vi deler med andre er overfladisk. Hvis vi ønsker at yde åndelig hjælp til andre, skal der komme noget fra vores dybde. Hvis vi ikke graver dybt, kan vi aldrig vinde andre. Medmindre vores udtalelse er fra dybden, vil vi ikke røre dybderne i andre, selvom vi får deres følelser og tanker og får dem til at græde eller være glade eller ophidsede et stykke tid. Kun dybe kald til dyb. Overfladiske snak rører ikke andres dybder.

Kun når vi har kendskab til, hvad der ligger dybt i vores indre, kan vi hjælpe andre med at få frem, hvad der ligger i deres dybde. Altså kan vi ikke hjælpe andre i frihed på områder, som fortsat er skjult i os selv. Du kan ikke gå dybere i andre, end du er gået i dybden (erkendelse) med dig selv.

Har du ikke mødt kærligheden (Kristi kærlighed) i dig selv, kan du ikke give kærligheden videre til andre.